

Arrest

nr. 44 783 van 14 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een etnische Albanees afkomstig uit Kaçanik te zijn en het Kosovaarse staatsburgerschap te bezitten.

Op 19 mei 2008 werd Agron Raka, een gekende crimineel, door de lokale politie in samenwerking met KFOR (Kosovo Force) gearresteerd. Tevens werden verschillende wapens gevonden. Agron Raka bevindt zich heden nog steeds in de gevangenis. Wanneer u hout hakte, passeerde u vaak voorbij de woning van Agron Raka. Op een dag bevond uw vader zich in een bistro in Kaçanik toen hij werd aangesproken door mensen die zeiden te vermoeden dat u Agron Raka aan de politie had verklikt. Uw vader ontkende en vroeg om dergelijke geruchten niet verder te verspreiden omdat Agron Raka een zeer gevaarlijk man is. Toen uw vader die avond thuiskwam, vertelde hij u wat hij had vernomen. U ontkende tegen uw vader Agron Raka aan de politie te hebben verklikt. Omdat Agron Raka evenwel als mudjahedin bekendstaat, besloot u op uw hoede te zijn. Op 28 januari 2009 rond 22.00-22.30 uur keerde u van het café naar huis terug. Aan uw woning werd u aangesproken door een onbekende, die u de weg naar het dorp Llanishtë vroeg. U legde hem de weg uit, waarna de man vroeg hem te

vergezellen omdat hij niet van de streek was en niet verloren wilde lopen, hetgeen u deed. Bij het verlaten van uw wijk doken plots uit het niets twee gemaskerde mannen op, die u vroegen waarom u Agron Raka had verklikt aan de politie. U ontkende, maar ze geloofden u niet. Er ontstond een gevecht en u werd geslagen. U slaagde er in aan uw belagers te ontsnappen en u vluchtte naar de woning van uw oom. U hield er zich ongeveer een uur schuil en keerde dan naar uw ouderlijke woning terug. U vertelde er alles aan uw vader, die zei onmiddellijk de politie van het gebeurde op de hoogte te stellen. Omdat u geen vertrouwen heeft in de lokale Kosovaarse politie en de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten, verbood u uw vader deze te contacteren.

Omdat u vreesde voor uw veiligheid en tevens vreesde zich te moeten wreken indien de mannen van Agron Raka u of uw familie iets zouden aandoen, besloot u Kosovo te verlaten. U bleef nog een vijf- of zestal dagen in uw woning, tot uw vader uw vertrek had geregeld.

U verliet Kosovo op 4 februari 2009 en week via Macedonië, Albanië, Italië en Duitsland naar België uit, waar u op 9 februari 2009 asiel aanvraagde.

U verklaarde niet naar Kosovo terug te kunnen keren omdat vreest dat bekenden van Agron Raka wraak zullen nemen.

Op 20 april 2009 vroegen uw broer en schoonzus, O.(...) en A.(...) T.(...) (O.V. 6.420.199), eveneens asiel aan in België. Zij haalden evenwel volkomen andere motieven aan ter steuning van hun asielaanvraag.

U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 21 oktober 2008 en uw rijbewijs, uitgereikt op 19 december 2008."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit in hoofde van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat men u er onterecht van verdenkt een gevaarlijke crimineel, Agron Raka, aan de politie te hebben aangegeven. U werd om die reden eenmaal door onbekende gemaskerden aangevallen en geslagen (gehoor CGVS pp. 4-5).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u voor de aangehaalde aanval op uw persoon heeft nagelaten de bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale of internationale autoriteiten in te roepen. U verantwoordde uw nalatigheid door te stellen dat u geen vertrouwen heeft in de in Kosovo aanwezige autoriteiten (gehoor CGVS p. 9).

U haalde in dit verband aan dat u meent dat tolken bij de internationale politiediensten informatie kunnen doorgeven, dat criminelen banden hebben met de politie en voorts verwees u naar een geval waarbij KFOR een zaak aan de lokale politie zou hebben overgedragen, waarna die deze in de doofpot zou hebben gestopt (gehoor CGVS pp. 6-8).

Uw beweringen over de tolken bij de internationale politie en de contacten van criminelen bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten, zijn louter gebaseerd op vermoedens die u op geen enkele wijze met concrete, objectieve feiten en elementen kon onderbouwen. U vertelde immers deze bewering enkel te baseren op "een algemene opinie en ervaringen van anderen" (gehoor CGVS p. 6).

Wat betreft uw verwijzing naar een zaak die door de lokale politie in de doofpot zou zijn gestopt nadat zij de zaak van KFOR had overgenomen, dient vastgesteld te worden dat u hierover enkel vage verklaringen kon afleggen, doch op geen enkel moment kon u deze zaak concretiseren of enige naam van een betrokkene noemen (gehoor CGVS p. 8).

Derhalve kunnen uw verklaringen ter staving van uw nalatigheid zich tot de in Kosovo aanwezige lokale of internationale autoriteiten te wenden, niet als afdoende worden weerhouden. Voorts kan internationale bescherming pas worden ingeroepen wanneer de nationale beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Kosovaarse politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke procedures zijn voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de KP-politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en

justitieapparaat. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u zelf ooit problemen heeft gehad met de in Kosovo aanwezig autoriteiten en verklaarde u verder geen andere problemen in Kosovo te hebben gehad (gehoor CGVS p. 9).

Inzake de asielaanvragen van uw broer en zijn echtgenote, Osman en Arijeta Tafili (O.V. 6.420.199), besloot ik eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten staven uw identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 24 februari 2010 dat de beslissing van de Commissaris-generaal niet voldoende gemotiveerd is. Hij voert hierbij een schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 en geeft een theoretische uiteenzetting over de inhoud van de motiveringsverplichting. Hij verklaart ook dat er een gebrek is aan “*wettelijk toelaatbare motieven*” en dat er sprake is van een “*klaarblijkelijke beoordelingsfout*” en “*machtsmisbruik*” gezien “de tegenpartij geen rekening heeftgehouden met de werkelijke toestand die in het land van herkomst van verzoeker heerst”.

Verder voert hij een schending aan van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. Hij verwijst hiertoe naar de definitie van vluchteling en de bestanddelen van deze definitie, alsook naar een beschrijving van “sociale groep” door het UNHCR.

Verzoeker laat gelden dat de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten, met name de bedreigingen van personen die zich in een crimineel milieu bevinden, niet betwist worden in de bestreden beslissing, en dat enkel zijn verklaringen dat hij niet kan rekenen op afdoende bescherming in zijn land van herkomst, niet aanvaard worden.

Hij erkent de aanwezigheid van een politiemacht in Kosovo, maar houdt vol dat er hem geen afdoende bescherming kan geboden worden. Zo verwijst hij naar “*het laatste verslag van Amnesty International*” waaruit zou blijken dat straffeloosheid de regel blijft in het merendeel van de zaken en naar “*verschillende verslagen van de internationale organisaties*” die zouden aantonen dat de georganiseerde criminaliteit stevig ingeworteld is in Kosovo en dat door de politieoverheden belangrijke en moeilijke maatregelen dienen getroffen te worden in een poging om die plaag te bestrijden.

Hij herhaalt dat hij geen vertrouwen heeft in de tolken bij de internationale politiediensten werken meent aldus dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij geen bescherming heeft gevraagd aan de overheden in Kosovo.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekers staft zijn bewering dat er een "gebrek" is "aan wettelijk toelaatbare motieven" of dat de Commissaris-generaal zijn *macht misbruikt* heeft, geenszins; de Raad gaat hier bijgevolg niet verder op in.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Zijn stelling dat de bestreden beslissing uit een stereotiepe motivatie bestaat en dat de Commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de werkelijke toestand die in het land van herkomst van verzoeker heerst, is gelet op wat sub 1.2 uiteengezet is, onjuist.

De Raad stelt uit de motivering vast dat de Commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van de relevante gegevens van de zaak, inbegrepen de werkelijke toestand in verzoekers land van herkomst.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is; er wordt dan ook niet verder op ingegaan.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoeker stelt bedreigd te worden door "private" personen die zich in het crimineel milieu bevinden en die bekend zijn bij de politie.

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat noch de Staat noch internationale organisaties bescherming kunnen of willen bieden tegen zijn beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat (zie verhoorverslag van 6 januari 2010, p.7) verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen

Deze vaststelling verzet zich tegen het besluit dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. Uit de informatie, vervat in het administratief dossier, blijkt daarenboven dat de Kosovaarse politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke procedures zijn voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven.

Verzoeker slaagt er met een loutere verwijzing naar "het laatste verslag van Amnesty International" en "verschillende verslagen van de internationale organisaties" niet in de informatie van de Commissaris-generaal te weerleggen.

Bovendien benadrukt de Raad dat het louter herhalen door verzoeker van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De Commissaris-generaal stelde dienaangaande reeds -terecht- dat "Uw beweringen over de tolken bij de internationale politie en de contacten van criminelen bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten, zijn louter gebaseerd op vermoedens die u op geen enkele wijze met concrete, objectieve feiten en elementen kon onderbouwen. U vertelde immers deze bewering enkel te baseren op "een algemene opinie en ervaringen van anderen".

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, wat hij in casu echter nalaat.

Gelet op wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat verzoeker op geen enkele manier bewijzen of aanwijzingen aanbrengt van de beweerde onwil van de autoriteiten om hem bescherming te verlenen en aldus niet aantoont dat hij het risico loopt vervolgd te worden in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. De Raad schaart zich dan ook achter de bestreden beslissing.

Artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden. Van verzoeker wordt bijgevolg de vluchtelingenstatus niet erkend.

2.3. Verzoeker beweert vervolgens dat de Commissaris-generaal niet voldoende motiveert waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en voert een schending aan van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat sub 1.2. "de motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt", blijkt dat de bewering van verzoeker dat (zie het verzoekschrift, p. 9) "*de tegenpartij haar standpunt niet uitlegt als ze beweert dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*", niet juist is.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat niet voldaan is aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/4 §1 van voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich niet onder de bescherming van de overheden van zijn land van herkomst kan stellen.

Artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden. De subsidiaire bescherming wordt derhalve niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. ROSIER